

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: a) M. V., b) K. V., zastoupena M. V., proti žalovaným: 1) **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 611/6, Brno 2) **Krajský soud v Praze**, se sídlem náměstí Kinských 234/5, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 5. 9. 2019, č. j. 7 As 270/2019 – 16, a rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 10. 7. 2019, č. j. 55 Na 18/2019 – 8, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2019, č. j. 51 Na 25/2019 – 14,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

**II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci se návrhem ze dne 10. 9. 2019 domáhali zrušení shora označených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Praze, která tyto soudy vydaly v řízeních, jejichž účastníkem byl žalobce a). Dále se domáhali přiznání náhrady škody způsobené jim a druhé dceři žalobce a) postupem soudů. V souvislosti s rozhodovací činností jednotlivých soudců též zmínili, že podávají žalobu na ochranu osobnosti a trestní oznámení.

[2] Krajský soud v Praze v záhlaví označeným usnesením návrh odmítl. Dospěl k závěru, že žaloba nesměřuje proti rozhodnutí správního orgánu vydaného při výkonu veřejné správy, ale proti rozsudkům vydaným v rámci výkonu moci soudní (při vlastní rozhodovací činnosti soudu). V rámci této činnosti sice vystupují žalovaní jako orgány veřejné moci, ovšem jako soudy ve funkčním slova smyslu, nikoliv jako správní orgány. Krajský soud tedy neměl pravomoc k projednání žaloby, a proto ji pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl. Ve vztahu k žalobě na ochranu osobnosti krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. V tomto ohledu konstatoval, že k rozhodování o žalobě na ochranu osobnosti je věcně příslušný soud v občanském soudním řízení podle části třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Krajský

soud rovněž žalobce poučil, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení mohou v tomto rozsahu podat žalobu u místně příslušného okresního soudu.

[3] Žalobci (stěžovatelé) podali proti usnesení krajského soudu kasační stížnost.

[4] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkoné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán").*

[5] Stěžovatelé v projednávané věci podali u krajského soudu „žalobu“ proti rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, která byla vydaná v řízení v jiné věci. V něm žádali zrušení usnesení krajského soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 55 Na 18/2019 – 8, a na něj navazujícího usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2019, č. j. 7 As 270/2019 – 16. Ve svém podání dále v souvislosti s rozhodovací činností zmíněných soudů a jejich soudců uvedli, že podávají trestní oznámení a žalobu na ochranu osobnosti proti zde vyjmenovaným soudcům, žádají o vyřešení trestných činů žalovaných soudců, o vyplacení škody „dle obsahu všech trestných činů soudců“ a o „vyřešení práv žadatelů o spravedlnost“.

[6] Soudní řád správní nepřipouští, aby bylo správní žalobou napadeno rozhodnutí jiného (obecného) soudu (srov. výše citovaný § 4 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soudy rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy). Jakkoliv bylo podání stěžovatelů učiněné u krajského soudu označeno jako „žaloba“, je zřejmé, že v uvedených souvislostech se dle jejího obsahu o žalobu ve správním soudnictví vůbec nemohlo jednat, a toto podání tudíž ani nebylo způsobilé řízení o žalobě zahájit. Bylo by proto zcela namístě, aby krajský soud vyrozuměl o této skutečnosti stěžovatele toliko neformálním přípisem a věc bez dalšího odložil. Rozhodl-li krajský soud o odmítnutí „žaloby“ usnesením, poskytl jim tím určitý procesní nadstandard, který nicméně nemůže neexistenci návrhu jako jednu z podmínek řízení zhojit. Z důvodu obecnosti a v zásadě i nesrozumitelnosti návrhu v části, ve které stěžovatelé popisují údajné nezákonné jednání soudců a domáhají se náhrady škody a ochrany osobnosti, lze také uzavřít, že nebylo nutné postupovat dle § 46 odst. 2 s. ř. s. a žalobu odmítnout usnesením za současného poučení o věcně příslušném soudu. I zde by totiž postačovala informace v neformálním přípisu, neboť podání stěžovatelů nelze považovat bez dalšího ani za žalobu projednatelnou soudem v občanském soudním řízení.

[7] Jestliže pak stěžovatelé napadli usnesení krajského soudu kasační stížností, nelze na ni hledět jako na kasační stížnost podanou proti usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (neboť o návrh se v případě jejich „žaloby“ vůbec nejednalo) a je nutno ji hodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl (obdobně např. usnesení ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 As 184/2018 - 17).

[8] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[9] Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pro její nepřípustnost již pro nadbytečnost nerozhodoval o žádosti stěžovatelů o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2019

JUDr. Lenka Kaniová  
předsedkyně senátu